

Dəyanət OSMANLI

Adam özünü tanısın...

Yolsuz bir səyyaham,
öz kölgəmin izindəyəm.
Qəddim kimi əyilmiş bir soru
zamanı tovladıb güldürər üstümə,
ağladıb qəhr edər məni,
cənnət və cəhənnəm adına
Tanrıdan hesab istər.

Tələsirəm mənzilin səmtini tutmadan,
intəhasız yollar axıra çatsın.
Həyat dirini,
məzar ölüünü,
adam özünü tanısın məzarda.

Tanrıya tövsiyəm var:
min illərin sınağında uduzan
alnimdakı mənəsiz cümləyə
qara bir nöqtə qoyulsun.

Açılsın bütün umacaqlarımız,
bitsin bu səbrin mistik əzabı.
Sən min yerə yozulan sözünүн,
mən küskün canımın sahibi olum.

Öz canımı oxuyuram

İçib haqqın şərabını,
bir daha oyanamasam,
oyanıb ruhumu sadiq,
özümü sağ bulamasam...

Ömrüm arı dodağında
ətri qalmış qar çıçayı.
Evimizin qabağında,
tək ağacın budağıdı
son mənzilimin dirəyi.

Yaralı yerimə baxıb,
sağ yerimi qanadıram.
Tale kitabın qapayıb,
öz canımı oxuyuram.

Bağlı yolum da açıldı,
gedəsi halim qalmadı.
Uçmağın anı yetişdi,
amma qanadım çıxmadı.

Mən gedərəm,
dərdim qalar,
çəkərsənsə,
halal olsun.
Baş daşım yox,
başım üstə
bitərsənsə,
halal olsun.

"Öz canımı oxuyuram" silsiləsindən

Həyat görəvi

Tanrı yetirər,
deyib
bayramları borca keçirənlərin
tək arzusudu ruzi-bərəkət,
arzuların çin olmadığını bilə-bilə...
hər dəfə ümidi vermək
abırsız bir adətdi.

Möhtaclar çox,
ümidlər xəsis...
Dost-aşnaya quş iliyi,
can dərməni içirtmək,
acları bayram tətilləriylə sevindirmək,
oğul-uşağa haram yedirtmək gərəkmis.

Mübarək bayramların acığına
son tikəsini özünə qiymayan insanın
ağzından əkməyi,
dilindən sözləri ogurlamaq,
kutsal kitabların xoflu kəlamlarıyla
qurbanını ovsunlamaqdı
insandaki şeytan əxlaqi.

Hətta insanın
qalan saatını sayıb,
nəbzini dinşəmək,
aldığı nəfəsə darılmaq
kiminsə həyatda qalmaq nədəni.

Adı günləri bayram kimi özleyənlər,
Vətən eşqinə canından keçənlər,
Vətən eşqinə torpağı
altına-üstünə çevirənlər,
keçmişin gözünün içiñə
tüpürənlər olmasayıd...

Tanrıının qoca vaxtında
insanlıq üzərinə,
tale-qismətin qanına yerikləyib,
alın yazısını
dəyişmək eşqinə düşənlər var.
Ölüm-dirim fərmanında
Tanrıya ortaq bir iddiada bulunmaq
və əkməyini göz yaşı isladanların
bayramını kutlamaq
zalimin görəvi olmasayıd...

İsmaris

Dost düşməni,
ışiq qaranlığı tanımır,
oçaq öz tüstüsündə boğulur.
Qara taleli torpağın
uğrunda şəhid olanla,
onu məzarlıqə çevirənin
fərində olmadığı
bir günün ortamındayam.

Bezmədən yaşayıb,
hamı kimi öldüyündə
səni bir mumiya kimi
ürəyimdə saxlamağa çalışdım.
Heç ağlıma gəlməz
nə üçün və hardan gəlməşəm,
harda və kimin qulluğunda
usanmadan dayanmışam.

Bilmədən
sabah kiminçün açılır,
oçağı kim söndürüb gedib
və sən ürəyimdə nə yapırsan,
orda həyat varmı yenə...
Bir əlüstü xəber göndər
özündən önce,
ya mən vədəsiz ölüm,
ya gözləyim bezincə...

Qocalmış ruhuma rastlaşan

Bu gün çox halsizam,
gücsüz və cansızam.
Əcel qənşərində xar olub,
insanın acığına
ömrün dalamında meydan sulayan
bir qarğış yaralayıb canımı.

Günlərin birində
qocalmış ruhuma rastlaşan,
bir tapdanmış yovşanlıqda
tanınmaz ölüsünə,
ya özündən razı dirisinə
bir xəbər çatdır:
gəlib məni bulmasa,
köçdən ayrı düşdüyüm yerdə
gözlərinə inanmasın.
Ölümün xətrinə dəyməsin,
o son həyanımız,
son halal haqqımızdı...

Ruhum kimliyini bulmasa,
gördüyü yoxluğa inanmasa,
həyatını sıxmasın,
qəza-qədərin nəzərini ovmasın.
Gözlərində hələ acılara dözmək
və bir canın yarımcıq nəfsində
son titrəyişə şahid olmaq şansı var...

Məni məzarında görməsə
ruhum özünü danlamasın,
fələyi acılamasın...
O fələk dar macalda,
son adımmada yanımdaydı,
Tanrıyla çarpışan təlaşında,
əzizimdi torpağımın başı üstə.

Bir köprübaşıyam

Sabah açılan kimi
quşlar uçub uzaqlaşdı.
Ömür bitdiyi anda
dostlar bir-bir bezib getdi,
yadımda qalanlar kirayənişin.

Küləkdə,
çovğunda,
qızmarda,
canı bərkimiş,
həyatın içində gözükölgəli
bir köprübaşıyam.
Karvanlar çəkib getdi,
isti yuvalar dağıldı
yarımcıq yuxular tək.
Qiş qapıya dayanmamış
qalın qar yağdı
nakam arzuların üstünə...

Görəsən sağ çıxmasaq
bu yaşam qovğasından
bir daha sabah açılacaqmı,
görəsən yenə də
gözlərimiz sevinəcəkmi
bir-birimizin dirisindən vazkeçib
ölüsünü bulunca...

Şükr etməkdən bezmiş kimi...

Heç nə düşünmədən,
vaz keçmədiyim bir aqibətin
qəfil fərmanını bilmədən
hər gecə gəlişini gözlədim.

Hələ sabahın açılmasına
bir az zaman var,

hələ heç də sabahın günəşli,
tutqun, buludlu olaçağını bilmədən
gelişini çarə tək gözlədim.

İllər once
ruhumun yuxuda nə görüb də,
bir səbəb olmadan
həyatdan usandığımın şahidiyəm...
Sabah açılar-açılmaz
yüründüm öz qismətimə sarılmaq üçün.
Sabahlar monoton vərdişlə
yuxudan oyadıram özümü,
yaşamaqdan yorulmuş kimi.

Ölümün adından usanmış,
şükr etməkdən bezmiş,
nə üçün yazdığını bilməyən qələmi
özündən tez qoçalmış divanəyəm.

Heç fərqiə varmadan
kim və nə üçünsə qəribəsdim,
doluxsunmuş səbirlə
geçələri bir ilac tək özlədim...

Ölümün təmənnasız mərhəməti
Tanrıının rəhmi qədər.
Əcəlin hər gecə canımı almaq,
ya da yaşatmaq istəyinin
fərqiə varmadan,
özümü sahmana salıb
gelişini əzabla gözlədim...

Ölüm kimi gözlədim

Hər dəfə öz rəsmimi görəndə
gözlərimi yayındırdım.
Surətim kağızda ölübmüş,
ruhumun da xəbəri yoxmuş.

Məni də Tanrı yaradıb deyə
heç təsəllim olmadı.
Dar macalda tərk edənlər,
peşmanlıq içində
xoş günüm olmadığını sanıb,
bəlkə də ömürboyu
bir daha xatırlamadı.

Sabahların sonunu
bayram kimi gözləyib,
günümüz öldürdüm,
əzizim.

Hər dəfə bir törəndə
ovqatımı görüb utanınca
əziz canımdan keçib,
ölümü güldürdüm,
əzizim.

Sən də baxıb üzümə
ruhdan düşüb duruxdu.
Səni əzizim bildim,
başını qaldırıb
tək qaldığımı görəndə
canımı oxudun,
əzizim.

Tanrıda insaf varsa,
könlüm-gözüm toxtayar.
Sənin də qursağın dar,
nə sevgin yaşadar,
nə də rəhmin
tabutumu oxşar,
əzizim.

Tale yolunu seçməyə
nə yaziq, bir şansımız yox.
Əgər ömrün ortasında
yolun bitmiş,
yurdun yoxsa,
gəl yaşa məzarım üstə.